

Mooie jaren in de aardbeientuin

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Mooie jaren in de aardbeientuin

Manuela Inusa

Mooie jaren in de aardbeientuin

Kustdromen 4

Vertaald uit het Duits door Marion Hardoar

ISBN 978-90-225-9999-0

ISBN 978-94-023-2205-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Erdbeerverspreken*

Vertaling: Marion Hardoar

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: © shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor oma Lisa, die me lang geleden heeft geleerd
hoe je aardbeienjam moet maken

Proloog

Maart 2006

‘Je mag je ogen opendoen,’ hoorde ze Tom zeggen.

Amanda’s hart klopte als een bezetene en ze voelde zich net zo opgewonden als drie keer eerder in haar leven: toen de man van haar dromen twee jaar geleden midden op de collegecampus op zijn knieën ging en haar een aanzoek deed, toen ze de zomer daarop trouwden, en toen negen maanden geleden hun dochtertje werd geboren. Elke keer had ze geweten dat het momenten waren die haar leven zouden veranderen, en precies dat voelde ze toen ze haar ogen eindelijk weer opende.

Als eerste zag ze Tom met de kleine Jane op zijn arm, hij had haar hiernaartoe gebracht, waar ze ook waren. Op een gegeven moment na Carmel-by-Sea had hij gezegd dat ze haar ogen dicht moest doen. Haar blik dwaalde langs haar man en haar baby naar de uitgestrekte velden die voor hen lagen.

‘Wat is dat?’ vroeg ze aan Tom, die haar stralend aankeek. Ze meende zelfs dat ze hem nog nooit zo breed had zien glimlachen.

‘Dat is onze toekomst,’ antwoordde hij.

Fronsend zei ze: ‘Dat moet je me even uitleggen.’

Tom grijnsde en gaf Jane een tikje op haar neus voordat hij haar voorzichtig in de lucht gooide en weer opving. Hij deed het nog een keer en Jane vond het leuk. Maar Amanda werd langzaam ongeduldig.

‘Tom?’

Hij stopte met het vangspelletje, zette Jane op zijn schouders en draaide zich om naar het volkomen lege veld dat Amanda voor een raadsel plaatste.

‘Je weet wat mijn favoriete fruit is?’ vroeg Tom overbodig.

Ze moest lachen. ‘Iedereen die jou kent, weet wat je favoriete fruit is.’ Dat was niet zo moeilijk te raden omdat het echt van alles zijn favoriete smaak was. Taart, ijs, jam, er was voor Tom maar één optie: aardbeien! ‘En wat ben je van plan? Kun je hier ergens aardbeien plukken?’ vroeg ze, terwijl ze zich tegelijk afvroeg of je begin maart al ergens rijpe vruchten kon vinden. In een kas misschien, maar die zag ze in de verre omgeving niet.

‘Amy, gebruik je lieve hersentjes eens,’ plaagde hij.

‘Hé!’ foeterde ze en ze duwde met haar schouder tegen de zijne, waarna Jane uitgelaten begon te lachen. ‘Ik heb behoorlijk grote hersenen,’ herinnerde ze hem voor het geval hij dat vergeten was. ‘Of weet je soms niet meer dat ik als een van de vijf besten voor mijn studie ben geslaagd?’

‘Dat is waar. Ja, dat was ik even vergeten.’ Hij grijnsde naar haar. ‘Oké, als je zo slim bent, dan moet je maar even goed nadenken. We staan hier voor een reusachtig stuk grond dat ik voor ons heb gekocht. Wat zou ik hier dus willen kweken?’

Haar mond viel open. ‘Je hebt wát? Dit stuk grond voor ons

gekocht? Ben je gek geworden? Hoe moeten we dat betalen, ik bedoel...'

'Ssst!' zei Tom, hij boog samen met Jane naar voren en drukte een kus op haar mond.

'Maar Tom...' zei ze, hoewel deze kus haar een aangename kriebel bezorgde. 'Daar hadden we het toch over moeten hebben. Je kunt toch niet zomaar een aardbeieveld kopen!'

'Het is nog geen aardbeieveld. Tot nu toe worden hier uien verbouwd. Maar volgend jaar rond deze tijd kunnen we hier onze eerste vruchten zien groeien.'

'Nou, dan hoop ik dat die aardbeien niet naar uien smaken.' Ze grijnsde.

Tom lachte en Jane lachte mee. Het kleintje zag er schattig uit met de twee staartjes waar Amanda vlinderelastiekjes in had gedaan. Haar bruine oogjes glinsterden in de voorjaarszon.

'Doe een beetje serieus, Amy,' zei Tom nog steeds glimlachend, maar ze kon aan zijn stem horen dat dit misschien toch geen onbezonnen, spontaan, krankzinnig idee was. Tom leek dit plan al een tijdje geleden uitgebreed te hebben.

'Je wilt dus echt aardbeienkweker worden?' vroeg ze hem.

'Ja, inderdaad. Het leek me mooi om iets op te bouwen. We kunnen hier een huis neerzetten en er zo snel mogelijk gaan wonen. Of wil je soms eeuwig bij je ouders blijven?' Dat was eigenlijk een tussenoplossing, maar ze woonden er nu al bijna driekwart jaar. Vlak na hun studie in Stanford, meteen nadat Amanda met haar kogelronde buik haar bul op het podium had opgehaald, waren ze daar ingetrokken.

'Ik zou het geweldig vinden als we eindelijk iets voor onszelf

hebben, zei ze tegen haar man. ‘Een thuis waar Jane kan opgroeien. En wat zou het geweldig zijn als ze dat op het platteland kan doen. Hier kan ze zich helemaal vrij ontwikkelen.’

Tom leek blij dat zijn idee haar begon te bevallen. ‘Ik heb bedacht dat ik de aardbeien zou kweken en jij de verkoop en de boekhouding zou regelen.’ Ze had tijdens haar studie verschillende economievakken gevolgd, dus dat zou haar zeker lukken. ‘Je zou ook jam kunnen maken en we kunnen zo’n houten kraampje neerzetten om onze aardbeien aan langsrijdende klanten te verkopen. En Jane hoeft niet naar de crèche omdat we haar altijd in de gaten kunnen houden. Wat vind je ervan?’ vroeg Tom, en hij keek haar zo hoopvol aan dat ze zich, tenminste op dat moment, helemaal geen zorgen wilde maken over hoe ze in hemelsnaam een aardbeienfarm moesten financieren en een eigen huis moesten bouwen. In plaats daarvan wilde ze gewoon samen met Tom dromen.

‘Het klinkt perfect,’ antwoordde ze en ze schonk haar fantastische man een glimlach. Toen nam ze Jane van hem over en wees met haar vinger naar de velden die zich tot aan de horizon leken uit te strekken. ‘Kijk, Jane, dat zal allemaal van ons zijn. Ons nieuwe thuis. Wat vind je ervan?’

Jane klapte blij in haar handjes, dat had ze net geleerd en ze deed dat nu steeds heel enthousiast.

‘Ik geloof dat ze het leuk vindt,’ zei Tom.

‘Dat geloof ik ook.’

‘En bevalt het jou ook?’ wilde hij weten.

Ze zette Jane op haar heup zodat ze een hand vrij had die ze om zijn middel sloeg. Ze nestelde zich tegen hem aan. ‘Ik vind

het geweldig, Tom. Ik geloof dat we hier heel gelukkig zullen worden.’

Tom knikte instemmend en keek naar het uitgestrekte veld. En Amanda deed haar ogen weer dicht, glimlachte gelukkig en ademde de geur van de toekomstige aardbeien in die ze al meende te kunnen ruiken.

1

Amanda

Ze dwaalde over haar farm en keek naar het plukken van de oogstmedewerkers. Het was eind april, het seizoen was een paar weken geleden begonnen, maar alles was veranderd. De laatste twee jaar waren zwaar geweest. Eerst Toms ziekte en daarna het wereldwijde virus dat ook Californië niet bespaard was gebleven... dat alles had haar flink op de proef gesteld. Afgelopen herfst had Amanda vanwege de kosten niet eens de aardbeiplanten uit de grond kunnen halen zodat ze voor het volgende jaar nieuwe kon planten zoals ze dat de afgelopen dertien jaar hadden gedaan. Want alleen op die manier wist je zeker dat de volgende oogst grote en stevige vruchten zou opleveren. Helaas moest Amanda dit jaar met veel kleinere en ook niet zulke mooie aardbeien genoeg nemen, wat natuurlijk financiële verliezen met zich meebracht. Gelukkig runde ze een biofarm en de meeste klanten vonden het volkomen acceptabel als een paar aardbeien er niet helemaal perfect uitzagen, maar niet allemaal. En daarom moest ze dit voorjaar de prijs aanpassen en kon ze voor een pallet met acht bakjes van een pond geen veertien, maar slechts twaalf dollar vragen. Dat was logisch omdat de aardbeien

naar supermarkten in heel Californië en zelfs naar Oregon en Washington gingen – en wie wilde er armetierige aardbeien?

Anders ging het bij de kraam. Klanten uit de omgeving die persoonlijk langskwamen en ook reizigers die hun kraampje langs de weg ontdekten, betaalden de gebruikelijke vier dollar per bakje. Dat zou natuurlijk snel veranderen in het hoogseizoen, in juni en juli als alle boeren hun aardbeien voor spotprijzen van de hand deden. Dan kon ze nog maar de helft vragen, maar daar wilde ze helemaal niet aan denken. De zorgen om het voortbestaan van de farm bezorgden haar slapeloze nachten, ze wilde op zijn minst overdag proberen positief te blijven. Misschien zou ze een of andere oplossing vinden.

Ze liep over het pad tussen twee velden waarover haar oogstmedewerkers in de oude pick-up naar de achterste velden konden rijden. Op deze auto met het grote laadvlak werden ook de volle aardbeienkisten naar het sorteestation gebracht. Aardbeien – de planten waarvan de botanische naam *Fragaria* is en die eigenlijk tot de rozenfamilie behoren – waren Amanda's leven geworden. Ze knielde, plukte een rijpe rode aardbei en nam een hap. Mmm – ze waren zoals altijd heerlijk.

'*Buenos días, señora Parker!*' hoorde ze Esmeralda roepen, een Mexicaanse van middelbare leeftijd die al sinds de eerste oogst hielp. Een groot deel van haar in Californië wonende familie werkte inmiddels hier en sinds afgelopen jaar ook haar zoon Romeo, die was geslaagd voor zijn schoolexamen en nog aan het nadenken was over wat hij verder wilde gaan doen. Dat had hij aan Amanda verteld toen ze hem had gevraagd of hij niet liever naar de universiteit wilde in plaats van aardbeien te plukken.

Plukken was zwaar werk. Tien uur per dag, zes dagen per week, van begin april tot in de herfst gebukt over de planten staan, aardbeien van hun steeltjes plukken en in houten kisten leggen die op kruiwagens tussen de rijen door worden geduwd. De volle kisten naar het sorteerstation in de buurt van het hoofgebouw brengen, waar ze door twee ijverige sorteesters geselecteerd, gewogen en in doosjes van een pond worden verpakt. Dat allemaal in de brandende zon en met een rugpijn die iedereen had, de een meer dan de ander, dat was afhankelijk van het aantal jaar dat ze het farmwerk deden.

Heel zelden hadden ze op de plantage lokale arbeiders, zoals laatst twee Amerikanen, maar die begonnen al na twee weken te kreunen en hadden ontslag genomen. Verder hadden Tom en Amanda altijd alleen Mexicanen in dienst die het harde werk niet erg vonden en die zich nooit beklagden, die gewoon blij waren dat ze goed verdienden. Bovendien liet Amanda de mensen altijd zo veel aardbeien mee naar huis nemen als ze konden eten, natuurlijk alleen de uitgesorteerde, de misvormde of met kleine beurse plekken. De aardbeien die ze ook voor jam en siroop gebruikte en die net zo lekker smaakten als de andere vruchten, maar die niemand wilde kopen. Ze had Esmeralda tegen Jane horen zeggen dat de misvormde aardbeien, zoals Jane ze noemde, in dit land net zo behandeld werden als Mexicanen. Het waren tweederangs objecten, ze werden anders gezien en anders behandeld, hoewel ze eigenlijk niet minder waard waren. Amanda kreeg een brok in haar keel toen ze dat hoorde. Daarna had ze – met Toms goedvinden – alle arbeiders een loonsverhoging van een halve dollar per uur gegeven.

Ze hadden het altijd al anders aangepakt dan de meeste kwekers die hun medewerkers per geplukte palet aardbeien betaalden. Tom was van mening dat dat alleen voor concurrentie tussen de plukkers zorgde. Hij wilde niet dat zijn aardbeien tegen stukloon geplukt zouden worden, maar met zorg en liefde. Dat maakte volgens hem het grote verschil en de consumenten zouden dat proeven als ze in een van zijn vruchten beten. Ze zouden de aardbeien blijven kopen en dat deden ze. Jarenlang liep de farm beter dan ze ooit hadden kunnen dromen, maar toen trof het drama hen. Sinds Tom er niet meer was om alles in de gaten te houden en nadat het afgelopen jaar ook nog verschillende oogstmedewerkers met het virus waren besmet en ze allemaal tegelijk drie keer in quarantaine moesten, wat enige verliezen met zich meebracht, had Amanda überhaupt de grootste moeite om de plantage draaiende te houden. De arbeiders te betalen. De hoge rekeningen voor water te voldoen. Jane te geven wat ze nodig had. Toms erfenis in ere te houden.

Ze zuchtte. Op momenten als deze miste ze hem nog meer dan anders. Voordat de tranen weer in haar ogen sprongen en haar keel dichtsnoerde, riep ze naar Esmeralda: ‘Het gaat heel goed, dank je. En met jou?’

‘Goed, señora,’ antwoordde Esmeralda, die ze al heel vaak had gezegd dat ze haar bij haar voornaam mocht noemen. De Mexicaanse brak nog een paar aardbeien vakkundig van hun steeltjes en legde ze voorzichtig in de platte kist links van haar, waarna ze rechtop ging staan. ‘Mijn dochter Dilara is dit jaar de beste van haar klas.’ Trots keek ze haar aan. Dilara was van Janes leeftijd, als Amanda zich niet vergiste. Ze was nog klein toen Esmeralda

bij hen was begonnen. Destijds had ze, als ze kwam werken, het kleintje toevertrouwd aan de zorgen van haar schoonzus Ricarda, voordat die ook als plukster voor hen begon te werken.

Amanda zuchtte weer. De beste van de klas. Dat kon je van Jane echt niet zeggen.

‘Dat is fantastisch.’ Ze glimlachte naar Esmeralda en wandelde verder. Na ongeveer tien minuten liep ze terug naar het hoofdgebouw waarin ze met Tom oud had willen worden. Het huis was prachtig geworden, veel mooier nog dan ze had gehoopt. Aan de buitenkant was het wit en lichtgrijs, met witte zuilen die het een elegante en huiselijke uitstraling gaven. Rond het huis had ze door de jaren heen steeds meer bloemen geplant, zodat het leek alsof het in een zee van lila hortensia’s, witte rozen en een heleboel andere favoriete bloemen lag. En binnen was het zelfs nog mooier. Terwijl beneden het gezinsleven zich afspeelde – woonkamer, eetkamer, keuken en Janes kamer – was boven Amanda’s domein, de slaapkamer en een kleine idyllische ruimte die ze als bibliotheek en kantoor gebruikte. Tom had in dit huis alles laten bouwen wat ze altijd had gewild, zoals een open haard waarvoor ze op koude winterse dagen met een goed boek kon ontspannen, een zithoek voor het slaapkamerraam vanwaar ze uitkeek op zee en een inbouwkeuken volgens de nieuwste standaarden waarin ze voor haar gezin lekkere gerechten en haar jam kon maken. Ze had vanaf de eerste dag van dit huis gehouden en ze verbond er ongelooflijk veel mooie herinneringen aan.

Ze keek naar de weg waar Jane zo van school naar huis zou komen. Misschien had ze honger of had ze hulp nodig met haar huiswerk. Ze schoot bijna in de lach, zo absurd was het idee dat

haar dochter werkelijk om hulp zou vragen. Jane schonk nauwelijks aandacht aan haar. Alsof ze helemaal niet meer bestond. Alsof ze samen met Tom was overleden.

Ze zag Jane aan komen fietsen, afstappen, haar fiets op de op-rit smijten en naar binnen gaan.

‘Jane!’ riep ze. ‘Hoe was je dag?’

Geen antwoord. Zoals altijd.

Ze kon haar tranen nu niet meer tegenhouden, dus liet ze toe dat die over haar wangen stroomden. Maar na een minuut veegde ze ze met haar mouw af en liep naar het sorteerstation. Als Palma en Catalina al zagen dat ze had gehuild, dan zeiden ze er niets over. Ze gingen gewoon door met hun werk en hun gesprek.

Amanda pakte de twee enorme emmers met de gesorteerde aardbeien en bracht ze naar het huis. Ze zou maar weer jam maken, voor iets anders was ze toch niet geschikt. Niet meer. En misschien nooit meer.

2

Jane

Met haar hoofd op haar handen zat ze aan het cafetariatafeltje te kijken hoe Calvin in zijn instantnoedels zat te roeren. Hij nam ze bijna elke dag mee en vroeg aan de dame bij het buffet om heet water. Die keek hem altijd vol medelijden aan en vulde zijn plastic beker Yum-Yum-noedels tot de rand.

‘Weet je zeker dat je niet de helft van mijn boterham wilt?’ vroeg ze hem.

‘Ik kan toch niet altijd alles van jou opeten, J.P.’

Dat was zo’n gewoonte van Cal, die sinds het eerste jaar van de Junior Highschool haar beste vriend was. Hij sprak mensen met hun initialen aan, zelfs de leraren, wat de meeste helemaal niet op prijs stelden.

‘Je eet niet alles van me op. Ik heb überhaupt geen honger, eerlijk gezegd.’

‘Je moet wat eten, meisje.’

‘Ach, ik moet ook meer studeren en vaker mijn haren kammen, maar daar heb ik helemaal geen zin in,’ antwoordde Jane en ze haalde haar schouders op. Ze realiseerde zich hoe ze er vandaag bij liep. Ze had zich verslapen – de zevende keer deze

maand – en was – ook voor de zevende keer – te laat voor de les. Ze wist ook niet waarom ze het op schooldagen zo moeilijk vond om op te staan. Ze hoorde haar stomme wekker wel, maar zette die gewoon weer uit en sliep door. Op een gegeven moment kwam haar moeder als een furie haar kamer binnengestormd, trok de deken van haar lichaam en schreeuwde dat ze niet weer te laat mocht komen, omdat ze er al slecht genoeg voorstond en uiteindelijk het schooljaar nog over zou moeten doen. Ze wist dat haar moeder gelijk had, en toch haatte ze haar elke dag weer om haar gedril. Ze moest zich met haar eigen zaken bemoeien. Waarom kon ze haar niet gewoon met rust laten?

Hoe dan ook, ze was weer te laat geweest, ze had snel de kleren van de vorige dag aangetrokken die nog op de grond lagen, had in plaats van haar tanden te poetsen kauwgom in haar mond gestopt en de papieren zak met haar lunch gepakt die haar moeder voor haar op de tafel in de gang had neergezet. Ze was op haar fiets gesprongen en merkte pas halverwege school dat ze was vergeten haar haren te kammen.

Wat maakte het uit? Wie lette er op haar haren? De meeste kids op Montgomery High bekeken haar überhaupt niet, ze wisten waarschijnlijk niet eens dat ze bestond. Oké, anderhalf jaar geleden was ze even het gesprek van de dag geweest, een paar cheerleaders hadden haar medelijdend aangekeken om haar een week later weer te negeren. Waarschijnlijk wisten ze haar naam niet eens.

In die tijd had Jane nog vriendinnen, maar die keerden zich al snel van haar af toen ze in een zombie veranderde. Op een gegeven moment was zelfs haar beste vriendin Brianna met een ver-

drietige blik weggelopen, ze vond het heel erg dat hun lange vriendschap voorbij was. Alleen Cal was gebleven.

Vroeger was Cal het type geweest dat liever met meisjes dan met andere jongens omging, daarom dachten ze vaak dat hij homo was, totdat hij verkering kreeg met Tessie Fielding en alle geruchten verstomden. Toen hij vlak na haar zware verlies liever bij Jane was om haar te troosten in plaats van met Tessie naar het schoolkerstbal te gaan, maakte ze het uit. Het leek Cal niet veel te kunnen schelen. Hij wilde er voor haar zijn en dat was hij. Hij was de enige op wie ze kon rekenen. Haar enige echte vriend, ze had geen idee wat ze zonder hem moest.

Nu keek ze hem over de tafel aan, zijn donkere haar viel in zijn gezicht, zijn kleren waren net zo donker als die van haar. Uit solidariteit was hij na de dood van haar vader samen met haar zwart gaan dragen, en ook toen ze daar niet mee stopte maar in een zombie veranderde, had hij met haar meegedaan.

Ze hield het meest van Cal, platonisch natuurlijk, hij was de enige mens op de wereld die haar begreep.

‘Pak nou eindelijk die verdomde boterham,’ zei ze en ze schoof hem naar hem toe.

Hij pakte hem, verslond hem alsof hij dagen niet had gegeten, terwijl de noedels langzaam de zachte consistentie kregen die nodig was om ze te kunnen eten. Jane vroeg zich af hoe Cal die eigenlijk nog kon eten; hingen ze hem zo langzamerhand niet de keel uit?

‘Dank je,’ zei hij. ‘Dat was lekker. Ik wou dat mijn moeder boterhammen voor me maakte.’

‘Je mag mijn moeder hebben,’ zei ze.

‘Hadden jullie weer ruzie?’

‘Ach, altijd hetzelfde. Ze wilde me gisteren uithoren, ze wilde weten hoe het op school gaat en zo.’

‘En wat heb je gezegd?’

‘Nou, de zes voor Spaans heb ik in elk geval niet genoemd.’

‘En hoe pak je het met die handtekening aan?’

‘Die kan ik inmiddels behoorlijk goed namaken.’

‘J.P., als dat uitkomt... Wat als een van je leraren je moeder vraagt langs te komen?’

‘Dat zal niet gebeuren. Ze durven niet met haar te praten. Net zoals ze bang zijn om met mij te bespreken waaróm mijn cijfers zo slecht zijn. Ze weten allemaal wat er is gebeurd. Ze laten het lopen. Ik krijg niet eens briefjes mee omdat ik vaak te laat ben.’

‘Ze hebben gewoon medelijden met je, J.P.’

‘Ze mogen hun medelijden houden.’

‘Ik zie wel dat je vandaag niet in zo’n beste bui bent. Zullen we straks een *The Walking Dead*-marathon houden?’

‘Natuurlijk, altijd. Doet Netflix het weer?’

‘Nope. Nog steeds geen toegang.’

Cals alleenstaande moeder was een paar maanden geleden haar baan in het winkelcentrum kwijtgeraakt en kon de rekeningen niet meer betalen. Daarom waren er alleen nog instantnoedels voor de lunch – die had je al voor een dollar per beker. Sinds ze blut waren, deed Cals moeder alleen nog boodschappen bij Dollar Tree.

Cal rolde een paar noedels om zijn vork en slurpte die spetterend uit zijn soep.

‘Ga dan met mij mee,’ stelde Jane voor.

‘Vindt je moeder dat goed?’

‘Ik denk het wel. Ze is al blij dat ik überhaupt nog vrienden heb. Ze vindt dat ik in een complete kluisenaar aan het veranderen ben.’

‘Dan zullen we haar bewijzen dat dat niet het geval is, oké?’ Hij glimlachte naar haar.

‘Je hebt zoiets als een alg tussen je tanden,’ zei ze en Cal probeerde die met zijn vinger weg te halen. ‘Nee, niet daar. Wacht...’ Ze boog over de tafel en pulkte het groene ding tussen de tanden van haar vriend uit. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

‘O, god, jullie zijn net zo’n oud echtpaar,’ hoorde ze achter zich en ze hoefde zich niet om te draaien om te weten dat het Aiden was.

‘Hé, A.D.,’ begroette Cal hem.

‘Alles goed?’ vroeg Jane.

‘Met mij gaat het fantastisch. Ik laat vanmiddag een nieuwe tattoo zetten,’ vertelde Aiden opgewonden en hij ging naast Cal zitten.

‘Nog een?’ Jane keek naar de jongen die ze niet echt een vriend zou noemen, maar die net zo’n buitenstaander was als zij en daarom gingen ze soms met hem om. Hij noemde zichzelf een rocker, hoewel hij meer op een punker leek omdat hij zijn haar groen had geverfd en zo veel piercings en tattoos had dat je ze niet meer kon tellen.

‘Yep!’ antwoordde hij. ‘De Triad, een van de logo’s van Thirty Seconds to Mars. Ik wil hem net als Jared Leto op mijn onderarm laten zetten.’

Jared Leto, de zanger van de rockband, was Aidens absolute idool. Hij zong zelf ook in een band, die niet alleen nummers van Thirty Seconds to Mars, maar ook van een aantal bands uit de jaren negentig, zoals de Red Hot Chili Peppers, de Foo Fighters of Green Day coverde. Ze hadden Aiden vaak horen zeggen dat hij in de jaren negentig had willen leven.

Het enige wat Jane over de jaren negentig wist, was dat mam en pap elkaar toen leerden kennen, op Junior High. Maar in die tijd negeerden ze elkaar volledig, en pas op de universiteit werden ze ongelooflijk verliefd op elkaar.

Ze wist dat Aiden dacht dat Cal en zij ook verliefd op elkaar waren, maar dat ze dat niet aan anderen wilden laten merken. Maar zo was het echt niet, ze waren gewoon de beste vrienden die je je maar kunt voorstellen.

Ze kreeg nu pas in de gaten dat Aiden en Cal opgewonden over tattoos zaten te praten en dat ze weer eens had zitten dromen. Dat deed ze vaak, heel onbewust, alsof ze zichzelf weg wilde dromen omdat de realiteit gewoon te zwaar was om te dragen.

Ze luisterde naar de jongens tot de bel een einde maakte aan de middagpauze.

‘Ben je op de fiets?’ vroeg Cal voordat ze naar hun verschillende klaslokalen gingen.

‘Ja.’

‘Ik ook,’ zei hij. Cal kwam soms met de schoolbus. ‘Zien we elkaar na school en gaan we dan samen naar jou?’

‘Moet je thuis niet vragen of het goed is?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Mijn ma werkt vanaf vanavond in de

Truck-Stop Diner aan de hoofdstraat. De avonddienst. Ze slaapt vast overdag. Ik stuur wel een berichtje, het is vast oké.’

‘Oké, als jij het zegt. Tot later dan.’

Terwijl ze naar haar kluisje liep om haar boeken te pakken, dacht ze na over wat Cal over zijn moeder had gezegd. Had hij haar al over haar nieuwe baan verteld en had ze het gewoon weer niet gehoord omdat ze met haar gedachten heel ergens anders was? Ze wist dat Cal haar dat niet kwalijk nam, maar ze nam zich voor op zijn minst wat attenter te zijn tegenover hem.

Toen ze haar kluisje opende, glimlachte pap naar haar vanaf de foto waarop ze samen stonden en die was gemaakt toen ze twaalf was. Toen ze nog het lieve, altijd vrolijke meisje was dat ze zich nauwelijks meer kon herinneren. Maar ze kon zich haar vader zo goed herinneren dat het pijn deed. Ze wist nog heel goed hoe zijn lach klonk, zijn stem, en hoe hij voordat ze ging slapen ‘Your Song’ voor haar zong. Pap was gewoon de liefste – waarom had hij haar zo vroeg moeten verlaten?

Tijdens Engels probeerde ze zich op *Cannery Row* van Steinbeck te concentreren, maar haar gedachten dwaalden steeds weer af naar haar veertiende verjaardag, de laatste die ze met haar vader had doorgebracht. Ze waren naar Monterey gereden, naar de plek waar het boek zich afspeelde en waarover ze voor het eind van de maand een opstel van vierduizend woorden moest schrijven. Daar hadden ze de boot van haar opa geleend. Alleen haar vader, haar moeder en zij, het aardbeiengezin zoals pap altijd voor de grap zei. Ze waren de zee op gevaren, hadden de zon op hun gezichten laten schijnen, sandwiches met brie gegeten en Dr. Pepper gedronken. Ze hadden naar muziek op Ja-